

Reinkarnation och utveckling

Finns det en mening med människans öde och allt livs utveckling här på jorden?

Den danske författaren Martinus (1890–1981) visar att reinkarnationen är en nödvändig faktor om man vill förstå den djupare orsaken till vår livssituation. Den är nyckeln till en världsbild som förklarar hur alla våra livserfarenheter ingår i ett stort, meningsfullt och logiskt sammanhang.

Varifrån och varthän? Dessa existensens grundfrågor besvaras på olika sätt av olika livsåskådningar. Enligt den materialistiska livstolkningen kommer vi från intet och återvänder till samma intet. Livet är, enligt materialismen, en resa med samma utgångspunkt och slutmål, dvs. ”intet”. Enligt denna uppfattning är alltså livet bara en parentes på vägen från ”intet” till ”intet”. En parentes utan förbindelse med något föregående eller något efterkommande.

Livet – en rät linje eller en cirkel?

Materialismens livssyn kan också beskrivas som en rät linje mellan två punkter, de punkter som vi kallar födelse och död. Och så ter sig ju livet onekligen för den fysiska iakttagelsen. Men med utgångspunkt från samma iakttagelse ter sig ju också horisonten som en rät linje när vi står på stranden och betraktar det stora havet. Idag vet vi att det som för våra ögon ser ut som en rät linje i själva verket bara är en liten del av en stor cirkellinje. Det är vår begränsade överblick som skapar illusionen om horisonten som en rät linje.

Under en lång historisk epok präglades dock mänsklighetens världsbild av denna illusion. För den som fullt och fast trodde på sina sinnens vittnesbörd var det en självklarhet att jorden var platt. Det kunde man ju konstatera med sina egna ögon. Att jorden är rund måste för den tidens människor te sig som ett abnormt påstående. Kanske lika abnormt som somliga materialister idag betraktar påståendet att vårt nuvarande jordeliv bara är en begränsad del av ett mycket större kretslopp?

Kretsloppets symbol är cirkeln. Men var börjar cirkeln och var slutar den?

Det är bara den räta linjen som kan ha början och slut. Om vi i stället föreställer oss livet som en cirkel, inser vi att början och slut i absolut mening är illusoriska begrepp, eftersom vilken som helst punkt på cirkeln varken är dess början eller dess slut (här bör vi kanske tillfoga att den mest korrekta symbolen på livet, enligt Martinus, är en oändligt expanderande spiral, dvs. cirkel inuti cirkel i oändlighet, eftersom det eviga livet inte bara består av ett enda kretslopp).

Det eviga och det timliga

Martinus visar att livet inte är något som vi har – det är något som vi *är*. Något som vi har kan vi äga eller mista – men något som vi är kan vi varken äga eller mista. Liv kan inte bli till död, liksom inte heller död kan bli till liv. Eller sagt med andra ord: Något kan inte bli till intet, lika lite som intet kan bli till något. Det levande i oss – dvs. det som upplever livet – är inte en skapad företeelse, utan ett evigt ”något som är”. En evig skapare och upplevare bortom tid och rum. Det är bara i tidens och rummets dimension – den dimension som också kan kallas begränsningens dimension – som vi möter fenomenet ”existenstid”, dvs. början och slut. Alla skapade ting – t.ex. våra kroppar – har en utmätt existenstid. Inget skapat kan alltså existera i evighet. Men bakom alla skapade eller timliga företeelser finns en evig

skapare och en likaså evig förmåga att skapa. I vårt väsens djupaste natur – det Martinus kallar ”övermedvetandet” – existerar alltså en inneboende förmåga att ständigt skapa nya organismer eller kroppar; nya redskap för livets upplevelse.

Reinkarnationsprincipen och organismen

Denna organismbytesprincip är känd under begreppet *reinkarnation* (av latinets re-in-carno = åter in i köttet) eller återfödelse.

Men om reinkarnationen eller organismbytet är en realitet, borde det väl finnas några tecken på eller spår av det i vår nuvarande organism?

Ja, det finns det i verkligheten också, visar Martinus.

Låt oss till att börja med titta på den mänskliga organismens tillblivelseperiod, dvs. fosterutvecklingen. Det är ett faktum att den mänskliga organismen under sin fosterutveckling genomgår olika förmänskliga evolutionsstadier, t.ex. ett sorts fiskstadium (fostret är under en viss period utrustat med antydning till gälar). På ett något senare utvecklingsstadium har människofostret också svans, innan det börjar anta en allt tydligare mänsklig form.

Under nio månaders fosterutveckling repeterar vi alltså i blixtempo en utveckling som i själva verket tagit årmiljoner. Enligt den materialistiska naturvetenskapen finns denna miljonåriga utveckling inkodad som ett ”program” i våra biologiska gener och det är därför som vi under fosterutvecklingen repeterar även förmänskliga utvecklingsstadier. Men om denna utveckling finns ”inprogrammerad” i våra gener – vem är då ”programmeraren”? Är inte programmets existens ett bevis för att det också måste existera en programmerare?

Denna programmerare är, visar Martinus, det eviga jaget eller det eviga ”något som är”. Detta eviga jag lagrar och bevarar förmågor, egenskaper och talanger i kraft av en i övermedvetandet existerande realitet som Martinus kallar ”talangkärneprincipen”. Enligt denna princip lagras bl.a. talanger för fysisk organismskapelse.

Att hela denna organismskapelse kan äga rum som en automatfunktion – dvs. som en för individen totalt omedveten funktion – är i sig ett bevis för att denna skapelse bara är en upprepning av något som individen redan skapat otaliga gånger. Som Martinus med osviklig logik visar är nämligen varje organisk automatfunktion ursprungligen en dagsmedveten viljefunktion som genom upprepning blivit till automatfunktion. Dessa automatfunktioner har alla sitt säte i övermedvetandets talangkärnor. Talangkärnorna är alltså ett slags andliga gener. Eller rättare sagt: de biologiska generna är bara ett slags fysiska förlängningslinjer av övermedvetandets talangkärnor.

Men det är inte bara människans fosterutveckling som tillhandahåller bevis för reinkarnations- eller organismbytesprincipen. I själva verket gör sig samma princip gällande under hela vår fysiska livsutveckling från barndom till ålderdom.

Jag tänker på den fysiska organismens olika ”årstider” eller det vi kallar barndom, ungdom, vuxenålder och ålderdom. Detta är den fysiska livsförvandlingens huvudfaser och de är också baserade på organismbytesprincipen. Samma organismbyte som vi också – fast mer iögonfallande – kan se hos de insekter som genomgår larv-, puppa- och fjärilsstadier i sin utveckling. Skillnaden mellan deras och vårt organismbyte är bara att det hos dem äger rum i klart avskilda etapper eller stadier, så att man faktiskt kan se att det handlar om ett organismbyte, medan samma process hos oss sker som en gradvis, nästan omärkbar förvandling. En förvandling som är så omärkbar att vi vanligen inte tänker på den som ett organismbyte.

Det är dock ett faktum att du som nu är en vuxen eller gammal människa har en helt annan organism idag än den du hade t.ex. som nyfödd. Nu vill du kanske hävda att det ändå är samma organism; skillnaden består blott i att organismen vuxit till sig och blivit mer märkt av ”tidens tand”. Men vad är då en organism?

En organism är en organisation av mikrolivsenheter – t.ex. det vi kallar celler. Dessa celler

och andra mikrolivsenheter byts kontinuerligt ut, så att organismen med vissa tidsintervaller regelbundet förnyas. Varje sådan förnyelse är i princip ett organismbyte.

Organismbyte eller reinkarnation är alltså inget övernaturligt eller mystiskt – det är något som vi upplever åtskilliga gånger redan under loppet av vår nuvarande livstid.

Jordelivet – ett ”årskretslopp”

Ser vi inte också att detta organismbytes huvudfaser eller rytm är analog med årskretsloppets årstider? Vad är barndomen annat än motsvarigheten till vintern i årskretsloppet? Både barndomen och vintern representerar nämligen den fysiska livsutvecklingens latens eller minimum. Och motsvarar inte ungdomen vårens princip i årskretsloppet? Vår och ungdom är identiskt med de framvällande fysiska livskrafterna – de är det fysiska livets ”knoppningsfas”. Efter vår kommer sommar i årskretsloppet och efter ungdom kommer vuxenåldern i vårt eget livs ”årskretslopp”. Är inte sommaren och vuxenåldern identiska med den fysiska livsutvecklingens kulmination eller maximum? Och vem kan förneka att ålderdomen är en motsvarighet till höstens princip i årskretsloppet? Höst och ålderdom representerar det fysiska livets vissnande stadium.

Men efter varje höst kommer ju en ny vinter, som följs av en ny vår osv. Det vet vi därför att vi många gånger upplevt årskretsloppets upprepning. Vi skulle därför inte komma på tanken att hävda att årskretsloppet endast är en ”enaktare” – ett kretslopp som bara äger rum en enda gång.

Vi vet från naturen att alla kretslopp *upprepar* sig. ”Allting i naturen är byggt på uppståndelse”, som Voltaire skrev. Varför skulle då inte också vårt eget jordelivs ”årskretslopp” upprepa sig? Varför skulle detta kretslopp endast vara en enstaka akt, när inga andra kretslopp är det?

Vad är döden?

Ett studium av naturens kretslopp underbygger alltså uppfattningen att vårt nuvarande jordeliv bara är en länk i en kedja av kretslopp som upprepar sig. Men vad är då döden, kan man fråga?

Redan det faktum att den fysiska organismen kan framträda i två olika tillstånd – antingen som det vi kallar ”levande” eller som det vi kallar ”död” – är ett starkt indicium för att livet är något annat än den fysiska materien. Livet är alltså något som kan knyta sig till den fysiska materien men som också kan lämna densamma. ”Liv” och ”materia” är med andra ord inte samma sak. Följaktligen innebär ”döden” bara en tillfällig skilsmässa mellan jaget och dess fysiska organism. Denna skilsmässa avbryter dock inte jagets livsupplevelse, förklarar Martinus, eftersom jaget också har andra kroppar eller redskap att uppleva livet med – kroppar av andlig eller ”strålförmig” natur. Dessa strålförmiga kroppar är bärare av vårt medvetande även när vi upplever livet genom den fysiska organismen. Liksom radioapparaten inte är orsak till radioprogrammet, utan bara en transformator som omvandlar de strålförmiga radiovågorna till fysiska ljudvågor, så är inte heller den fysiska hjärnan orsak till medvetandefunktionen, utan – precis som radioapparaten – bara en transformator för de strålförmiga medvetandeenergierna. Och liksom radiovågorna inte dör eller upphör att existera därför att vi stänger av radioapparaten, så upphör inte heller medvetandefunktionen därför att vår fysiska kropp dör.

Efter kroppens död fortsätter medvetandefunktionen på ett andligt upplevelseplan, dvs. ett tillvaroplan av strålförmig materia. Martinus förklarar att individen även på detta tillvaroplan genomgår ett kretslopp mellan olika stadier eller upplevelsetillstånd innan en ny fysisk inkarnation blir aktuell. De mekanismer som leder fram till den nya inkarnationen och hur denna kan äga rum rent ”tekniskt”, kan vi inte komma närmare in på i detta sammanhang (fast det finns också beskrivet i Martinus världsbild). Jag vill här endast peka på, att den

växling mellan fysisk och andlig tillvaroform, som reinkarnationen innebär, också är något som vi i själva verket har stor erfarenhet av redan i detta livet. Fast här kallar vi denna växling vakenhet och sömn (Martinus begrepp är dagsmedvetande och nattmedvetande). Men i princip är det ingen skillnad – både sömnen och döden innebär nämligen en överflyttning av medvetandefunktionen från den fysiska organismen till de andliga kropparna. Det är ett faktum att vi under sömnen kan göra upplevelser – t.ex. se, höra, smaka, lukta och känna – fast de fysiska organen för dessa sinnesfunktioner inte är aktiva. Och dessa upplevelser är, så länge de pågår, lika verkliga för individen som de vakna fysiska upplevelserna. Sömn- eller drömmupplevelserna blir därigenom ett bevis för att det existerar ett annat upplevelsetillstånd än det fysiska.

Medvetna och omedvetna erinringar

Att vi normalt inte kan minnas tidigare upplevelser av jordelivskretsloppet är ingen logisk grund för att förneka reinkarnationens existens (jag skriver ”normalt”, eftersom den parapsykologiska forskningen visat att det faktiskt finns fall där personer burit med sig minnesfragment av en tidigare tillvaro in i sitt nuvarande liv). I så fall måste vi ju nämligen också förneka den första tiden av vårt nuvarande jordeliv, eftersom vi normalt inte heller kan minnas den. Är det då inte logiskt eller följdriktigt att vi också glömt det som ligger ännu längre tillbaka i tiden?

Men även om vi inte har några medvetna erinringar från tidigare liv, är dock hela vår nuvarande mentalitet präglad av det Martinus kallar ”omedvetna erinringar”. Det är dessa omedvetna erinringar som betingar vår förmåga till *igenkännande* av olika företeelser. Och igenkännandet är i sin tur grunden för *förmågan att förstå*.

På så vis har tidigare livs upplevelser och erfarenheter en helt avgörande betydelse för vår nuvarande livsupplevelse, liksom också våra upplevelser och erfarenheter i detta liv blir ett fundament för vår fortsatta utveckling i kommande liv. Eftersom erfarenheterna alltid läggs till de tidigare får livet en riktning, vilket gör att man inte kan gå bakåt i utvecklingen. Vi kan således aldrig återfödas på ett mer primitivt utvecklingssteg än det vi uppnått i föregående liv. Livet har alltså inte bara riktning, utan också en hårfin kontinuitet från inkarnation till inkarnation. Ingenting är slumpens verk – t.o.m. våra ”huvudhår är räknade”.

En upplevelse är till sin natur alltid en reaktion mellan vår nutid och vårt förflutna, dvs. den är en reaktion mellan de energier vi upplever i nuet och de energier som vårt samlade erfarenhetsmaterial (= medvetna och omedvetna erinringar) utgör. Det innebär att jaget inte vore i stånd att uppleva något som helst om det inte ägde ett erfarenhetsmaterial. Följaktligen kan jaget inte heller ha haft någon ”första” upplevelse. Hur skulle en sådan upplevelse i så fall ha varit beskaffad? Vi ser här att analysen av själva livsupplevelsens natur bekräftar jagets eviga tillvaro.

Hunger och mättnad

Att jaget existerat före sin nuvarande fysiska organism får vi också en bekräftelse på genom de mentala fenomenen längtan och bortstötning. Varför har vi en medfödd längtan efter att utvecklas? Varför längtar vi inte efter att gå tillbaka i utvecklingen i stället? Varför känner vi en bortstötning gentemot de utvecklingssteg eller stadier som, i förhållande till vårt nuvarande steg, är mer primitiva? Varför längtar vi inte efter stenåldersmannens grottillvaro eller apans trädillvaro? Varför väcker inte förfädernas livsvillkor samma stimulans hos varje ny generation? Det borde de göra om varje generation är nykomlingar i tillvaron. Individer som inte levt förut kan ju inte vara mätta på varken det ena eller det andra. Men vår mentala inställning avslöjar i högsta grad just fenomenet ”mättnad”. En mättnad som visar sig i en bortstötning gentemot vissa företeelser.

Men vår mentalitet uppvisar som sagt inte bara mättnad, den är också i hög grad uttryck

för en hunger – ett mentalt växtbegär eller en längtan efter att utvecklas. Hunger och mättnad är inte bara två ”sidolöpande” företeelser i medvetandet, de är också inbördes avhängiga, på så vis att varje hunger grundar sig på en föregående mättnad, liksom också varje mättnad är ett resultat av en tidigare hunger. Eftersom det inte kan finnas någon mättnad utan hunger och ingen hunger utan mättnad, så kan denna eviga process heller aldrig ha börjat, och den blir därmed ytterligare en bekräftelse på jagets eviga livsupplevelse.

Utvecklingens drivkraft

Hunger och mättnad är, visar Martinus, allt livs, all utvecklings drivkraft. Att varje hunger leder till en mättnad och att varje mättnad skapar en ny hunger är garantin för att livet evigt förnyar sig självt. En längtan eller önskan är kosmiskt sett detsamma som en av jaget utsänd energi. Men eftersom energi, enligt den universella lagen för rörelse, bara kan röra sig i kretslopp, så går varje önskan förr eller senare – i detta livet eller i ett kommande – i uppfyllelse. Energikretsloppet är inte fullbordat innan denna uppfyllelse ägt rum.

”Alla otillfredsställda önskningar och all ouppfylld längtan eller varje form av otillfredsställd mental hunger utgör därför de oslitbara trådar och band som efter den fysiska organismens undergång sammanbinder väsendets nuvarande tillvaro med en framtida fortsatt upplevelse av livet.” (Martinus: Livets Bog, del 3, stycke 716)

Önskningar är alltså ödesskapande krafter, vars räckvidd sträcker sig långt utöver det nuvarande livets gränser. Det öde vi i dag upplever är kosmiskt sett ingenting annat än konsekvenserna av våra egna önskningar. Att dessa konsekvenser inte alltid är behagliga beror inte på någon brist eller ofullkomlighet hos ödeslagen. Vad kan vara fullkomligare än att vi får skörda vad vi själva har sått? Och lär vi oss inte just genom detta att skilja på vad som leder till behag och vad som leder till obehag, dvs. att skilja på ”gott” och ”ont”?

Evolution – med eller utan mening?

Denna urskiljningsförmåga är detsamma som visdom. Därför är visdomen identisk med kärleken, och kärleken identisk med visdomen. Utvecklingen befordrar alltså kärlekens och visdomens växt i individen. Det är en växt som manifesteras genom alla de steg och stadier livet på vår jord uppvisar. Därigenom blir det mening i evolutionens eller utvecklingens fenomen. Denna utveckling kan ju inte ha någon mening för individen om han eller hon bara lever ett enda jordeliv. Varje individ föds och dör ju i så fall på samma utvecklingssteg.

Den materialistiska evolutionsteorin beskriver livet och dess utveckling på jorden som en trappa bestående av många små steg och stadier. Men vad är det för mening med en trappa som ingen går på? En trappa är ju bara en meningsfull skapelse om den kan användas för att möjliggöra en förflyttning från en nivå till en annan. Denna nivåförflyttning är känd under begreppet vandring och den förutsätter en vandrare. Denne vandrare på livets och utvecklingens trappa är du, käre läsare!

Olav Johansson

(Artikeln tidigare publicerad i tidskriften *Ny Kultur* nr 3 1991 med titeln *Reinkarnation och livets tal*.
Texten här något förändrad.)

© Olav Johansson. 2000

VÄRLDSBILD FÖRLAG

Wasavägen 9, 181 42 Lidingö Tel/Fax 08-767 38 17 info@varldsbild.se www.varldsbild.se

Vi sänder gärna en utförlig boklista med Martinus böcker.